

[Rahbæk Møller]

valget, men vi vil love en højst velvillig udvalgsbehandling.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er jo ikke så længe siden, at folketinget behandlede fremskridtspartiets nu genfremsatte lovforslag om dissens til landsskatteretten. Det skete den 11. november 1978. Samtidig behandlede man et radikalt forslag om det samme.

Jeg vil gerne sige, at nu som dengang er vi tilhængere af, at der gives oplysning om dissens i landsskatteretten. Det kan være af særdeles betydning for skatteyderne, at de får at vide, om det er en enig beslutning eller der har været dissens.

Den daværende minister – det var medlem af folketinget før venstre hr. Anders Andersen – havde stor betænkelighed ved at gå i gang med forslaget og sagde, at det var i hvert fald noget, der skulle bruges tid til, også af administrative grunde, sagde han. Jeg håber, at vi hurtigere kommer igennem med det denne gang, og jeg er glad for, at ministeren har sagt, at han i hvert fald, hvis vi ikke bliver færdige til næste samling, vil komme med et ændringsforslag.

Dette lovforslag indeholder også forslag om begrundelser for dissens osv. Jeg synes jo nok, man må erkende, at det ville være af værdi at få begrundelserne, men jeg vil understrege og gentage, hvad jeg sagde ved behandlingen i november 1978, at alene oplysningen om, at der har været afgivet dissens, er af værdi for skatteyderne, og den kan i hvert fald ikke koste megen administration. Jeg indrømmer blankt det, som hr. Anders Andersen fremførte dengang, at der er noget om, at det i visse tilfælde kan være lidt betænkeligt at opgive navnene på dem, der har afgivet dissens. Men som den daværende minister, hr. Anders Andersen, sagde, kunne man ikke give oplysninger om dissens, blot fordi der er et lægelement i det. Det kan jeg slet ikke godkende, og vi godkender det jo i øvrigt ikke i lovgivningen.

Jeg kan på den radikale gruppes vegne sige, at vi er interesserede i, at der sker noget på området, og synes, at dette er et godt udgangspunkt for at få ryddet alle de fiktive indvendinger, der blomstrer op omkring sådan et forslag, af vejen.

Bollmann (CD):

Jeg kan først henvise til, hvad jeg tidligere har sagt ved behandlingen af tidligere lignende forslag. Jeg har i øvrigt bemærket, at der bl. a. gennem arbejdet i udvalget vel nok i de senere år er skabt en stigende interesse for intentionerne bag forslaget. Uenigheden er vel egentlig gået mere på, hvor langt man skal gå med lovgivningen, altså hvor detaljert en dissens i givet fald bør være.

Jeg er ikke enig i fremskridtspartiets formulering og heller ikke i bemærkningerne, og i øvrigt tror jeg ikke, at alle problemer er afklaret i udvalget. Men det er selvfølgelig ikke forslagsstillernes fejl.

Vi vil med interesse følge den videre behandling af spørgsmålet, herunder naturligvis også afvejningen af de administrative konsekvenser med hensyn til borgernes interesse i oplysninger om dissens.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er ganske enige i intentionerne i dette forslag. Vi mener nemlig også, at det er væsentligt for klageren specielt at vide, om der er dissens, og også at kende begrundelsen for dissensafgivelse. Det er klart, at hvis klageren kunne tænke sig at gå videre til domstolene, er det væsentligt for ham eller hende at vide, om der var dissens i sagen eller ej.

Så kan man selvfølgelig fremføre mange indvendinger mod det, at det er vanskeligt at gennemføre osv., men det er jo administrative konsekvenser. Nu har jeg dog siddet der nogle år, og jeg vil gerne spørge ministeren, hvilke administrative konsekvenser det er, der er så overvældende? Der afgives jo ikke dissens i alle sager, og så vidt jeg har kunnet notere, var jeg vist en af de mest villige til at afgive dissenser. Så vidt jeg husker, var det højst i 2 til 3 pct. af tilfældene, og det er da selvfølgelig kun de sager, som vi skal se på de administrative konsekvenser af. Hvori ligger så det administrative i at skulle sende det til klageren? Jeg kan da ikke se, at der skulle være så store administrative konsekvenser. Er de administrative konsekvenser, som man lægger vægt på, at måske flere vil gå til domstolene, er vi da nødt til at skaffe midlerne, for det må da være borgerens ret at udnytte det retsvæsen, vi nu engang har, for at borgeren kan få den ret, han har ret til at få.